

Arrest

nr. 65 335 van 1 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 juni 2011 met referentnummer 7201.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN DER MAAT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 12 februari 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 5 mei 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig van Romajë (gemeente Prizren), en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. Ongeveer 2,5 jaar geleden begonnen de problemen met S. K. en zijn familie. Uw broer B. verloofde zich met K. K. in 2007. Zij is de zus van uw verloofde M. en was eerder verloofd met een zoon van S. K.. S. wou echter K. als verloofde voor een van zijn zonen en verkropte de afgebroken verloving niet. Uw broer en zijn verloofde gingen in het huis van uw schoonvader F. K. wonen. In de loop van 2008 probeerden familieleden van S. uw verloofde te ontvoeren, wat mislukte, en drongen vijf à zes gemaskerde personen, vermoedelijk familieleden van S., het huis van F. binnen, sloegen F. en E., uw schoonouders, in elkaar. Ze schoten met een geweer met de intentie iedereen te doden. De politie kwam ter plaatse. F. en E. dienden in het ziekenhuis opgenomen te worden. Drie à vier maanden na dit gebeuren trouwde uw broer met K.. Op een dag bezochten de zus en de moeder van E. haar in het ziekenhuis. Onderweg werden ze door een politiewagen aangereden. Zij stierven als gevolg van de opgelopen verwondingen. Korte tijd later overleed uw schoonmoeder E. in het ziekenhuis. Uw schoonvader schoot, in 2009, ongeveer een week na het overlijden van zijn echtgenote en ongeveer vijf maanden na de inval bij uw schoonouders de zoon van S. neer. Hij werd hiervoor gearresteerd, veroordeeld tot veertien jaar en opgesloten in de gevangenis. Hierdoor escaleerden de problemen en kreeg ook uw familie problemen met S.. De familie van F. sloot zich op of vluchtte weg uit Kosovo. Uw familie ging uit zelfbescherming niet ongewapend de deur uit. Uw vader werd door S. en een aantal van S.s familieleden driemaal bedreigd. Uw vader liet aan S. en zijn familie weten bereid te zijn te onderhandelen. Hij stuurde een imam, maar S. en zijn familie gingen niet in op de verzoeningspoging. De door uw vader gecontacteerde politie kon niet helpen. U voelde zich ongeveer op het eind van 2009 ook persoonlijk bedreigd. U raakte toen met uw vader op een dag aan een busstation in Prizren in gevecht met S., een zoon van hem en enkele familieleden van hen. Jullie contacteerden hierop de politie, die echter geen gevolg gaf aan uw melding van het incident. Om verdere problemen met S. en zijn familie te vermijden, besloot uw vader dat u beter Prizren kon verlaten. Ook uw familie, uw verloofde, en de familie van uw verloofde verlieten ondertussen Kosovo. U kwam in België aan op 12 februari 2010 en diende dezelfde dag uw asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 5 februari 2009; een verklaring van K. D., opgemaakt te Prizren op 10 december 2010; de huwelijksakte van uw broer B. met K., uitgereikt te Prizren op 19 maart 2009; en een drietal foto's van het huwelijk van uw broer B. met K..

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u geen enkel overtuigend begin van bewijs van uw beweerde problemen met de familie van S. K. neerlegde. U verklaarde dat de moord op S.s zoon en het ongeval van de moeder en de zus van E. in de media is verschenen (zowel op televisie als in kranten). U beweerde voorts dat de advocaat van u en uw vader dezelfde is als de moordenaar van S.s zoon, i.e. uw schoonvader F. K.. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal werden u bijgevolg bijkomende bewijsstukken, zoals ondermeer krantenknipsels over de moord op S.s zoon en het vonnis waarbij F. tot een gevangenisstraf van veertien jaar veroordeeld werd, gevraagd. U kreeg hiervoor vijf werkdagen de tijd (CGVS I, p. 17-18; CGVS II, p. 10; p. 14). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u deze documenten vooralsnog – hoewel de termijn reeds geruime tijd verstreken is – niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Het feit dat u dergelijke essentiële, overtuigende bewijsstukken niet neerlegde, ondermijnt dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen, temeer daar redelijkerwijs kan aangenomen worden dat een moord die daadwerkelijk plaatsgevonden heeft gemakkelijk te bewijzen valt. U legde weliswaar na uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal een verklaring van uw schoonzus, K. Kabashaj, neer ter bewijs van de door u beweerde bloedwraak. Naast het feit dat er gewezen kan worden op het feit dat het hier duidelijk gaat om een gesolliciteerd – en bijgevolg weinig objectief – document – want opgesteld door een bij de door u beweerde bloedwraak betrokken persoon –, dient er vastgesteld te worden dat er een aantal tegenstrijdigheden tussen deze door uw schoonzus opgestelde verklaring en uw verklaringen op het Commissariaat-generaal slopen, die de bewijswaarde van uw schoonzus' verklaring nog verder op de helling zetten. Zo diende u volgens uw schoonzus Kosovo te verlaten als gevolg van de door K.'s vader gepleegde moord op S. K.. Verder valt er te lezen dat u en uw broer B. door S.s familie er valselijk

van worden beschuldigd aanwezig geweest te zijn tijdens de moord en meegeholpen te hebben de moord te plegen. U verklaarde echter meermaals dat het een van de zonen van S. was die werd vermoord door de vader van K. en dat het juist met de vader, S. K., was dat u en uw vader problemen hadden (CGVS I, p. 9-13; CGVS II, p. 4). Tevens verklaarde u expliciet dat S. nog steeds in leven is (CGVS II, p. 9). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd verklaarde u dat dit niet klopte en te wijten lag bij een foutieve vertaling (CGVS II, p. 8). Dit is echter geen afdoende verklaring hiervoor, gezien uit de vertaling van uw schoonzus' verklaring wel degelijk tot viermaal toe (!) blijkt dat S. K. overleden is, hetgeen een foutieve vertaling dan ook uitsluit. Daarnaast blijkt uit K.'s verklaring – in tegenstelling tot wat u beweerde – dat K. en haar familie zich met voorzichtigheid verplaatsen aangezien ook zij het slachtoffer kunnen worden van wraak in Kosovo. U verklaarde evenwel dat K. en haar familie Kosovo waren ontvlucht een dag na de moord op de zoon van S. (CGVS II, p. 13). U stelde eerst dat K. te Bosnië verbleef, maar verklaarde verder tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat K. zich met haar familie in Oostenrijk bevond (CGVS II, p. 3-4; p. 10). Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat er aan K.'s verklaring weinig bewijswaarde kan worden gehecht. Het feit dat u wél deze weinig overtuigende verklaring neerlegde, maar geen essentiële, overtuigende bewijsstukken ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen. Dat u de problemen waarin u verwickeld zou zijn niet aannemelijk gemaakt heeft, blijkt tevens uit enkele fundamentele ongerijmdheden. Zo is het hoogst bevreemdend dat u niet eens de naam van S.s zoon die vermoord zou zijn kende. U kon evenmin de moord op S.s zoon in de tijd situeren, zelfs niet bij benadering (CGVS I, p. 10; CGVS II, p. 8). Hiermee geconfronteerd verklaarde u zijn naam niet te kennen aangezien u die man niet kende en u nooit met hem te maken had (CGVS II, p. 4). Aangezien u beweerde dat sinds de moord op S.s zoon de problemen escaleerden en u en uw familie ook werden geviseerd, is het weinig geloofwaardig dat u geen informatie over S.s zoon inwon en komt wederom de geloofwaardigheid van de door u beweerde moord op de helling te staan. Bovendien is uw houding geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U werkte immers tot aan uw vertrek naar België in een bakkerij te Prishtinë waar u tevens woonde. Dat u – ondanks uw bewering dat u bloedwraak vreesde (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5 en 3.6) – gewoon bleef doorwerken tot uw vertrek naar België, is geenszins geloofwaardig, daar uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat mensen die in een bloedwraak verwickeld zitten steeds binnenshuis blijven om problemen met hun belagers te vermijden. Bovenstaande ongerijmdheden ondermijnen verder uw geloofwaardigheid. Dat er aan uw problemen geen geloof kan worden gehecht, blijkt ten slotte uit het feit dat de door u beweerde apathische houding van de Kosovaarse politie (KP) – de politie zou nooit iets concreets ondernomen hebben en jullie buurman, een politieman, vertelde jullie dat de politie niets tegen S. en zijn familie kon ondernemen (CGVS I, p. 9; p. 11-13; p. 16; CGVS II, p. 11-12) – geenszins in overeenstemming te brengen is met de beschikbare informatie. Naast het feit dat het hoogst merkwaardig is dat u niet eens wist waarom de politie niets tegen S.s familie kon ondernemen, blijkt uit de beschikbare informatie dat, wanneer de KP van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2010 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Er kan dus evenmin geloof gehecht worden aan de door u geschetste houding van de KP en bijgevolg komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde politiekachten ernstig op de helling te staan. Hiervan legde u overigens evenmin enig begin van bewijs neer. Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er aan uw

asielrelaas geen geloof meer kan worden gehecht. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd. De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw identiteitskaart bevestigt uw identiteit en uw nationaliteit. Deze staan hier niet ter discussie. De huwelijksakte en huwelijksfoto's van uw broer B. bevestigen zijn huwelijk met K.. Hieraan wordt ook niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker meent dat hij "voldoet aan de voorwaarden voorzien in de Conventie van Genève en waarvan de voorwaarden zijn opgenomen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet" en hij "minstens [voldoet] aan de voorwaarden ingevoerd door de Europese Richtlijn 2004/83/EG betreffende de subsidiaire bescherming en waarvan de voorwaarden zijn opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet".

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking alsook de bewijslast op de asielaanvrager. Deze dient ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk alle elementen die nuttig zijn voor de beoordeling van de asielaanvraag in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij, ook van relevante familieleden, met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.2. Verzoeker legt zijn identiteitskaart neer, verklaart nooit een paspoort te hebben gehad en dat hij naar België reisde met de hulp van een smokkelaar (gehoorverslag CGVS, 6.12.2010, p.7-8). De Raad ziet echter niet in waarom verzoeker 2000 euro aan een smokkelaar betaalde terwijl hij geen problemen kende met de autoriteiten en aldus legaal en goedkoper kon reizen. Verzoekers voorgehouden reisweg kan dan ook niet overtuigen. Evenmin wordt aangetoond wanneer verzoeker in werkelijkheid zijn land verliet. Dit tast zijn geloofwaardigheid aan.

3.3. Voor zover verzoekers (schoon)familie het slachtoffer werd van een zware misdaad, er gewapende, gemaskerde mannen binnenvielen bij zijn schoonouders en hen beschooten, dat zijn familieleden werden aangereden door een politiewagen en aan hun verwondingen stierven en dat zijn schoonvader een

moord pleegde en hiervoor veroordeeld werd tot veertien jaar opsluiting, kan redelijkerwijze verwacht worden dat dergelijke publieke feiten publiek kunnen worden aangetoond. Verzoeker bevestigde dat zowel de moord gepleegd door zijn schoonvader (gehoorverslag CGVS, 6.12.2010, p.17), als de aanrijding door een politiewagen (gehoorverslag CGVS, 7.03.2011, p.8) in de pers verschenen zijn en inzake de moord werd een proces gevoerd. Voorts en vooral dient verzoeker aan te tonen dat hij hierdoor vreest voor vervolging en hij geen beroep kan doen op nationale bescherming. Verzoeker argumenteert dat hij *“herhaaldelijk bij de familie van Fejz Kabashaj aangedrongen [heeft] op documentatie om zijn verhaal te staven. Met uitzondering van de verklaring van K. K. verkreeg verzoeker evenwel geen stukken. Verzoeker heeft naar aanleiding van deze negatieve beslissing nogmaals om documentatie verzocht. Uiteindelijk heeft hij dan toch een kopie in handen gekregen van het vonnis waarbij Fejz Kabashaj voor moord werd veroordeeld (stuk 8).”*

3.4. De Raad stelt vast dat deze stukken (stukken 5 en 8 toegevoegd aan het verzoekschrift) niet worden neergelegd conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld zijn immers niet voorzien van een eensluitende vertaling. De stukken kunnen dan ook niet worden in overweging genomen. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat deze stukken, slechts faxkopieën zijn waarvan de bewijswaarde gering is aangezien ze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Daargelaten of het *“deontologisch niet te verantwoorden”* is dat verzoeker via zijn advocaat stukken kan verkrijgen over zijn schoonvader, heeft verzoeker zelf aangegeven dat zijn advocaat documenten voor hem zou hebben opgevraagd, en aldus wel bereid was hem te helpen. Dat zijn advocaat *“niets kon doen, dat ze geen documenten konden geven”* (gehoorverslag CGVS, 6.12.2010, p.18) kan niet overtuigen nu hijzelf de schoonvader verdedigde en dus geen stukken moest verkrijgen van derden. Daarbij bevestigde verzoeker overigens zelf *“Ik kan die documenten bezorgen als ik het vraag aan de politie in Kosovo”* (gehoorverslag CGVS, 6.12.2010, p.17). Aldus kan slechts vastgesteld worden dat verzoeker geen authentieke documenten, uitgaande van de politie of van de gerechtelijke instanties met vertaling neerlegt.

3.5. Verzoeker legt slechts een eenzijdige verklaring van een familielid K.K. neer dat voorkomt als een complaisancestuk opgemaakt voor zijn asielpcedure en overigens manifest in strijd is met talrijke essentiële elementen uit verzoekers verklaringen zodat de bewijswaarde door verzoekers verklaringen zelf wordt ontkracht. De bewering dat *“de eventuele door het CGVS vastgestelde verschillen te wijten zijn aan het feit dat de verklaring is opgesteld in een dialect dat verschilt van het officiële Albanees”*, is een loutere hypothese nu niet wordt aangetoond dat er verschillende Albanese schrijftalen in omloop zijn. Daarbij kan een dialect bezwaarlijk aan de basis liggen van een naamsverwisseling bij het slachtoffer met name S. K. in plaats van diens zoon. De bijkomende hypothese *“Het is evenwel niet ondenkbaar dat de zoon van S. K. naar zijn vader werd genoemd en eveneens S. K. heette”* blijft speculatie nu verzoeker ter verhoor verklaarde dat hij *“evenwel de naam niet kende”* van de zoon en hij deze niet in het minst kon toelichten. Waar verzoeker erop wijst dat *“in deze cultuur staan familiebanden zeer centraal”*, kan verwacht worden dat dit net aanleiding geeft tot een meer doorgedreven familiekenning en niet naar een oppervlakkige *“praktijk om mensen te identificeren als “zoon van..” of “dochter van..” zonder de voornaam van deze personen te kennen”* zoals het verzoekschrift meent. Gelet daarbij op de ernst van de feiten is het redelijk te verwachten dat deze uitvoerig in familiekring werden besproken, verzoeker bekend is met alle relevante gegevens en deze gedetailleerd kan beschrijven, temeer nu hij hierom naar het buitenland vluchtte. Ten slotte wordt de waarachtigheid van het relaas verder ondergraven nu verzoeker de feiten niet actualiseert. Verzoeker beperkt zich voorts tot het louter herhalen van zijn voorgehouden vluchtrelaas. Als dusdanig wordt er echter evenmin afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.6. Hoe dan ook, daargelaten de (on)geloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen, kan verzoeker geenszins worden bijgetreden waar hij meent om die reden nood te hebben aan internationale bescherming. Uit algemene informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat de algemene situatie in Kosovo na de beëindiging van de oorlog en het ontstaan van een zelfstandige staat Kosovo, positief evolueert en dat de Kosovaarse politie (KP), wanneer in kennis gesteld van misdrijven, anno 2011 afdoende actie onderneemt, niettegenstaande hervormingen noodzakelijk blijven. De Eulex

Police Component staat de KP bij om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en ervoor te zorgen dat alle Kosovaarse burgers worden bediend. Tot slot adviseert en ziet de OSCE toe op de naleving van de internationale normen inzake mensenrechten door de KP. Verzoekers opmerkingen dat *“In geval van bloedwraak vrezende verschillende leden van een familie represailles van één of meer leden van andere families. De politie kan uiteraard niet alle leden van de familie van verzoeker en de familie van Fejz Kabashaj constante bescherming bieden. Evenmin kan men alle leden van de familie van S. K. aanhouden”* zijn niet ernstig en kunnen bezwaarlijk afbreuk doen aan de vaststellingen die blijken uit de objectieve informatie toegevoegd aan het dossier dat de Kosovaarse politie performant is, doeltreffend optreedt en afdoende bescherming biedt aan de bevolking. Aldus had verzoeker minstens nationale bescherming moeten vragen wat hij vrijwillig nagelaten heeft. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk nood te hebben aan internationale bescherming.

3.7. Ten slotte ziet de Raad het nut niet in van verzoekers verwijzingen naar rechtspraak van de Raad van 2008 inzake Albanië, waar hij zelf beweert afkomstig te zijn uit Kosovo. Het krantenartikel uit 2005 waar verzoeker op wijst toont enkel aan dat bloedwraak nog steeds voorkomt in Kosovo en Albanië, wat niet wordt betwist doch doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één augustus tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK